

A BEREC hálózatsemlegességi iránymutatásairól

BEVEZETÉS

Mit jelent és miért fontos a hálózatsemlegesség?

A hálózatsemlegesség az azzal kapcsolatos vitára utal, hogyan szabályozzák az internetszolgáltatók (Internet Service Providers, azaz ISP-k) a szélessávú előfizetők (azaz az uniós jogszabályok szerinti „végfelhasználók”) által a tartalmak, alkalmazások vagy szolgáltatások nyújtóitól (pl. a YouTube vagy a Spotify) lekért és a hálózataikon keresztüláramló adatokat vagy „forgalmat”, valamint a végfelhasználók között áramló forgalmat.

A legnagyobb gondossággal szolgáltatott internet lényege az interneten keresztül továbbított adatforgalom egyenlő kezelése, tehát az, hogy az adatok átvitele a „legnagyobb gondossággal” történjen, függetlenül az adatok tartalmától, az őket továbbító alkalmazástól („alkalmazás-megismerhetetlenség”), valamint a kiindulási és rendeltetési helyüktől. A legnagyobb gondossággal szolgáltatott internet előnyei közé tartozik például az interneten futó alkalmazások és a hálózati rétegek elkülönítése. Ez az elkülönítés lehetővé teszi az alkalmazások internetszolgáltatótól független fejlesztését, ezáltal szélesítve a végfelhasználók választási lehetőségeit.

Milyen tapasztalattal rendelkezik a BEREC hálózatsemlegességi kérdésekben?

A BEREC 2010 óta foglalkozik behatóan ezzel a területtel, a semlegesség vonatkozásában vizsgálva az [átláthatóság](#), a [verseny](#), a [szolgáltatásminőség](#), a [minőség nyomon követése](#) és az [IP-összekapcsolódás](#) kérdéseit. A BEREC megvizsgálta a [forgalomszabályozási gyakorlatokat](#), és közzétette azzal kapcsolatos kutatását is, [hogyan értékeli a hálózatsemlegességet a fogyasztók](#). A BEREC információkat nyújtott továbbá az uniós intézmények részére az egységes távközlési piacról szóló rendeletre vonatkozó tárgyalások során, amely lefektette ezeket az új szabályokat.

Miért vesz részt a BEREC a hálózatsemlegességi szabályok végrehajtásában?

A nemzeti szabályozó hatóságokat összefogó európai testületként a BEREC munkáját segítik a helyi szabályozó hatóságok lokális ismeretei, tapasztalatai és műszaki szaktudása. A BEREC létrehozásáról szóló európai uniós dokumentum a BEREC feladatai között rögzítette, hogy mind az európai intézmények, mind a nemzeti szabályozó hatóságok számára tanácsot kell nyújtania elektronikus hírközléssel kapcsolatos kérdésekben. Ennek megfelelően az Európai Parlament és a Tanács 2015/2120/EU rendelete 5. cikkének (3) bekezdése kifejezetten rendelkezik arról, hogy a BEREC-nek iránymutatásokat kell kibocsátania a hálózatsemlegességre vonatkozóan annak érdekében, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok számára iránymutatást nyújtson a szabályok alkalmazásával kapcsolatban.

Az, hogy a hálózatsemlegességet az Európai Unió rendeletben (és például nem irányelvben) szabályozza, azt jelenti, hogy a jogszabály szövegezése valamennyi EU/EGT államban pontosan megegyezik. Azzal azonban, hogy műszaki és szabályozási szakértelmére

támaszkodva iránymutatást nyújt a nemzeti szabályozó hatóságok számára a jogszabály végrehajtásával kapcsolatban, a BEREC még inkább elő tudja segíteni a jogszabály egységes alkalmazását az EU/EGT-tagállamokban.

Mit jelent az új jogszabály a hálózatsemlegesség szempontjából?

Az internetszolgáltatók számára – meghatározott esetek kivételével – tilos az internetes forgalom blokkolása és lelassítása. A kivételek a következőkre korlátozódnak: a forgalom szabályozása a jogi előírások betartása érdekében, a hálózat integritásának és biztonságának megőrzése, valamint a torlódások kezelése, feltéve, hogy a forgalom azonos típusai egyenlő bánásmódban részesülnek. Az uniós jogszabályok rögzítik a felhasználók ahhoz való jogát is, hogy „szabadon hozzáférjenek az általuk választott információkhoz és tartalmakhoz, és azokat terjesszék, futtassák az általuk választott alkalmazásokat, és használják az általuk választott szolgáltatásokat”. Konkrét rendelkezések teszik lehetővé, hogy a nemzeti hatóságok érvényt szerezhessenek ennek az új jogoknak.

MI TARTOZIK A RENDELET HATÁLYA ALÁ, ÉS KIK SZÁMÁRA NYÚJT VÉDELMEZ?

Mely végfelhasználókat és hogyan védi a rendelet?

A rendelet a nyílt internettel kapcsolatos jogokat rögzíti a „végfelhasználók” számára. Az elektronikus hírközlés uniós szabályozási kereteiben szereplő jogi fogalom meghatározásokból kiindulva a BEREC úgy értelmezi, hogy a jogok az internet-hozzáférési szolgáltatásokat felhasználó magánszemélyeket és üzleti vállalkozásokat egyaránt megilletik. A védelmet élvező üzleti vállalkozások körébe a tartalom- és alkalmazásszolgáltatók (content and application providers, azaz CAP-k) is beletartoznak annyiban, amennyiben a tartalmak vagy alkalmazások végfelhasználók részére történő nyújtása érdekében internet-hozzáférési szolgáltatást vesznek igénybe. A tartalom- és alkalmazásszolgáltatók olyan társaságok, amelyek tartalmakat (pl. weboldalt, blogot, videókat) és/vagy alkalmazásokat (pl. keresőmotorokat, VoIP alkalmazásokat) és/vagy szolgáltatásokat tesznek elérhetővé az interneten.

A végfelhasználói jogok biztosítása mellett a rendelet közös szabályokat határoz meg „a forgalom tekintetében az egyenlő és megkülönböztetésmentes bánásmód” védelme érdekében. Széles körben elfogadott, hogy az internet nagyban hozzájárul a gazdaság növekedéséhez és fejlődéséhez – az internet nyílt, könnyen hozzáférhető platformja különösen termékeny talajt biztosít az új tartalmak és alkalmazások kifejlesztéséhez és az információ szabad áramlásához. Az új semlegességi szabályok célja annak biztosítása, hogy az internetes ökoszisztéma továbbra is az innováció és a véleménynyilvánítási szabadság motorjaként működjön.

Milyen típusú szolgáltatások tartoznak a rendelet hatálya alá?

A rendelet az internet-hozzáférési szolgáltatások és a speciális szolgáltatások nyújtására vonatkozik (lásd lent). **Az internet-hozzáférési szolgáltatások olyan nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások, amelyek internetcsatlakozást, és ezáltal az internet lényegében valamennyi végpontjával összekapcsolási lehetőséget biztosítanak**, tekintet nélkül az alkalmazott hálózati technológiára (pl. üvegszál, kábel, mobil) és a használt végberendezésre (pl. mobiltelefon, táblagép, laptop).

Ennek megfelelően a BEREC úgy tekinti, hogy az alábbiak **nem tartoznak** a rendelet, és ezáltal **a szabályok hatálya alá**:

- Ha a szabályozó hatóságok az egyes esetekben nem döntenek másként, nem tartozik ide a kávézók és éttermek által nyújtott internet-hozzáférés (pl. Wi-Fi hotspotok) és a belső vállalati hálózatok, mivel ezek jellemzően a végfelhasználók egy előre meghatározott csoportjára korlátozódnak, és ezért nem „nyilvánosan elérhetőek”.
- Azok a szolgáltatások, ahol az internet-hozzáférést a végberendezés (pl. M2M eszközök: okosmérők, e-book olvasók) jellege korlátozza.

Az „**internet alatti szolgáltatásokat**” azonban a BEREC a rendelet hatálya alá tartozónak és a **szabályokba ütközőnek** tekinti. A BEREC meghatározása szerint az internet alatti szolgáltatás olyan szolgáltatás, amely korlátozza a szolgáltatásokhoz vagy alkalmazásokhoz való hozzáférést (pl. a VoIP vagy videoközvetítés használatának letiltásával), vagy csak az internet egy előre meghatározott részéhez (pl. bizonyos webhelyekhez) teszi lehetővé a hozzáférést.

Miért kell az internetszolgáltatóknak az „internet lényegében valamennyi végpontjához”, és nem a teljes internethez hozzáférést nyújtaniuk?

A BEREC értelmezése szerint a szabályok azért említik az internet „lényegében” valamennyi részéhez történő hozzáférést, mivel a hozzáférést biztosító internetszolgáltató csak az internet egy kis része felett gyakorol ellenőrzést, és előfordulhat, hogy – az internetszolgáltatóktól független okokból, pl. más országok szabályozása miatt – nem mindig érhető el a teljes internet.

Vonatkozik a rendelet az összekapcsolási szolgáltatásokra?

Az összekapcsolási szolgáltatások elkülönülnek az internet-hozzáférési szolgáltatásoktól. Az összekapcsolások lehetővé teszik a forgalom hálózatok közötti áramlását az interneten keresztül, és az ilyen szolgáltatásokat több különböző szolgáltató is nyújthatja. Ilyenek például a nagykereskedelmi („gerinc”) és kiskereskedelmi hírközlési szolgáltatók, tartalomtovábbító hálózati (CDN) társaságok és nagy tartalomszolgáltatók (pl. YouTube, Netflix), amelyek saját CDN-jeiket működtetik.

Mivel a rendelet a végfelhasználóknak nyújtott internet-hozzáférési szolgáltatásokra összpontosít, **a BEREC úgy tekinti, hogy az összekapcsolási szolgáltatások nem tartoznak a rendelet hatálya alá.** A nemzeti szabályozó hatóságok ennek ellenére figyelembe vehetik az internetszolgáltatók összekapcsolási szabályzatait és gyakorlatát, amennyiben azok korlátozó hatással bírnak a 3. cikk (1) bekezdésében szabályozott végfelhasználói jogok gyakorlására. Ez vonatkozhat például olyan esetekre, amikor az összekapcsolást a rendelet megkerülését célzó módon hajtják végre.

NULLÁS DÍJSZABÁS (ZERO-RATING)

Mit jelent a nullás díjszabás?

„Nullás díjszabásról” (zero-rating) akkor beszélünk, ha egy internetszolgáltató bizonyos alkalmazásokkal vagy alkalmazások csoportjával kapcsolatos adatforgalomra nullás árat számít fel (és az adatok nem számítanak bele az internet-hozzáférési szolgáltatásra

vonatkozó adatkorlátokba). Például ha az internet-hozzáférési szolgáltatás nem számít fel díjat a felhasználónak egy adott zeneközvetítő (music streaming) alkalmazáshoz vagy valamennyi zeneközvetítő alkalmazáshoz való hozzáféréshez felhasznált adatok után, akkor az internetszolgáltató az adott alkalmazásokra nullás díjszabást alkalmaz. A rendelet végrehajtásának tekintetében a BEREC-iránymutatások a nullás díjszabás alkalmazását a rendelet 3. cikk (2) bekezdésében említett kereskedelmi gyakorlatok közé sorolják.

Megengedett a rendelet alapján a nullás díjszabás alkalmazása?

Attól függ. A nullás díjszabásnak többféle gyakorlata létezik, amelyek közül némelyek kifogásolhatóbbak a többinél. A BEREC iránymutatásai különböző példákat tekintenek át, és útmutatást nyújtanak azzal kapcsolatban, mennyiben tekinthetők az egyes esetek megengedhetőnek a rendelet alapján.

A BEREC iránymutatásai kifejtik, hogy egyes gyakorlatok egyértelműen tiltottak – azok a gyakorlatok tartoznak ide, amelyek az adatkorlát elérésekor a nullás díjszabású alkalmazás(ok) kivételével valamennyi alkalmazást letiltják vagy lelassítják. Más gyakorlatok megítélése kevésbé egyértelmű, ezeket a nemzeti szabályozó hatóságoknak több, az Iránymutatásokban szabályozott kritérium alapján kell megvizsgálniuk.

Mi alapján fogják a szabályozó hatóságok értékelni a nullás díjszabású esetek megengedhetőségét?

A nemzeti szabályozó hatóságoknak többek között az alábbi kritériumokat kell figyelembe venniük a nullás díjszabás és egyéb kereskedelmi gyakorlatok értékelésekor:

- megkerül-e a gyakorlatok a rendelet általános céljait („a forgalom tekintetében az egyenlő és megkülönböztetésmentes bánásmód” védelme és „annak biztosítása is, hogy az internetes ökoszisztéma továbbra is az innováció motorjaként működhessen”);
- az érintett internetszolgáltatók, valamint tartalom- és alkalmazásszolgáltatók piaci pozíciója;
- a magánszemély vagy üzleti végfelhasználók jogaira gyakorolt esetleges hatások, pl. az elérhető alkalmazások körének szűkítése, a végfelhasználók ösztönzése bizonyos alkalmazások használatára, vagy a végfelhasználói választási lehetőségek lényeges korlátozása;
- a tartalom- és alkalmazásszolgáltatók végfelhasználói jogaira gyakorolt esetleges hatások, pl. befolyásolja-e az általuk nyújtható tartalmak és alkalmazások körét, vagy jelentős mértékben visszatartja-e őket a piacra való belépéstől;
- a gyakorlat alkalmazásának nagyságrendje (pl. az ajánlatot igénybe vevő végfelhasználók száma), és hogy mennyire elérhetők a végfelhasználók számára alternatív ajánlatok és/vagy más internetszolgáltatók.

FORGALOMSZABÁLYOZÁS

Mi a fogalomszabályozás, és mit jelent az „egyenlő bánásmód”?

Amikor a végfelhasználók az interneten keresztül kommunikálnak, végberendezéseik között adatforgalom történik. Az adatok az internetszolgáltatók hálózatain keresztül áramlanak, amelyeken keresztül a végfelhasználók az internethez és az esetleges közbenső

hálózatokhoz kapcsolódnak. „Forgalomszabályozásnak” azt a módot nevezzük, ahogy az adatok továbbításra kerülnek a hálózatokban, amely lehet „érkezési sorrendben történő kiszolgálás”, de takarhatja az adatok továbbításának fejlettebb módszereit is.

Ha az adatok továbbítása az „érkezési sorrendben történő kiszolgálás” elve alapján történik, „egyenlő bánásmódról” beszélünk. Ahogy a BEREC Iránymutatások is kifejtik, ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy valamennyi végfelhasználó pontosan ugyanazt a teljesítményt fogja tapasztalni. Amíg azonban a forgalom kezelése az alkalmazásoktól és végfelhasználóktól függetlenül történik, általában úgy kell tekinteni, hogy egyenlő bánásmódban részesül. A rendelet és az Iránymutatások célja az, hogy ezáltal fenntartsák az internet végberendezéstől végberendezésig történő elérhetőségének alapelvét.

Milyen típusú forgalomszabályozást tesz lehetővé a rendelet?

A rendelet korlátozott körülmények között lehetővé teszi az alternatív forgalomszabályozást. Második lépésként a rendelet megengedi az „ésszerű forgalomszabályozást”, amely a „forgalmi kategóriák” közötti különbségtétel érdekében használható. Harmadik lépésként a rendelet három konkrét kivételt határoz meg, amelyek szigorúbb feltételek mellett engedhetők meg. Ezek a kivételek az alábbiak:

- a) más jogszabályoknak való megfelelés
- b) az integritás és biztonság megőrzése
- c) a torlódások kezelését szolgáló megoldások

A második és harmadik lépés szerinti forgalomszabályozás hatósági értékelésének további részletei lejjebb olvashatók.

Mi alapján fogják a hatóságok értékelni, hogy a forgalomszabályozási intézkedések „ésszerűnek” tekinthetők-e?

Ahhoz, hogy „ésszerűnek” minősüljön, a forgalomszabályozásnak a forgalom meghatározott kategóriáihoz tartozó különböző, műszaki szolgáltatásminőséggel kapcsolatos követelményekre kell épülnie. A nemzeti szabályozó hatóságok kérdéseket tehetnek fel az internetszolgáltatóknak a forgalomkategóriák használatával kapcsolatban, például hogy mely kategóriákat használják; mely szolgáltatásminőségi követelményeket alkalmaznak az egyes kategóriákra; és az egyes kategóriák milyen adatcsomagokat kezelnek. A válaszok alapján a nemzeti szabályozó hatóságok meg tudják ítélni, hogy az adott forgalomszabályozási gyakorlat megfelel-e a rendelet követelményeinek (különösen a 3. cikk (3) bekezdés második albekezdésében foglaltaknak).

A BEREC álláspontja szerint a forgalomkategóriák meghatározhatók például alkalmazásréteg-protokollra vagy általános alkalmazástípusra hivatkozással, de csak annyiban, amennyiben:

- i. ez objektíven különböző műszaki szolgáltatásminőséget tesz szükségessé;
- ii. az azonos követelményekkel rendelkező alkalmazásokat azonos kategóriában kezelik; és
- iii. az indoklás releváns az adott forgalomkategóriára nézve.

A szabályozó hatóságoknak biztosítaniuk kell továbbá, hogy az ilyen intézkedések ne figyeljenek meg konkrét tartalmakat (azaz az alkalmazásréteg-protokoll tartalmait – más

szóval a maguk a végfelhasználók által küldött konkrét tartalmakat, úgy mint szövegeket, képeket és videókat), és hogy a megkülönböztetésmentesség szellemében a titkosított forgalom a normál forgalommal azonos kezelésben részesüljön.

Mi alapján fogják a hatóságok értékelni, hogy a forgalomszabályozási intézkedések „kivételesnek” tekintendők-e?

A 3. cikk (3) bekezdésének harmadik albekezdése felsorolja a tiltott forgalomszabályozási gyakorlatokat. Ezek az alábbi hét alapelv alapján írhatók le, amelyekre a nemzeti szabályozó hatóságoknak is támaszkodniuk kell az internetszolgáltatók gyakorlatainak értékelése során. Az egyes tartalmak, alkalmazások vagy szolgáltatások, illetve azok bizonyos kategóriái között nem lehet:

- letiltás,
- lassítás,
- módosítás,
- korlátozás,
- beavatkozás,
- minőségi eltérés, és
- megkülönböztetés.

Olyan gyakorlatokat, amelyek nincsenek összhangban a fenti hét alapelvvel, vagy más módon túlmennek az „ésszerű forgalomszabályozás” kategóriáján (lásd fent) csak abban az esetben alkalmazhatnak az internetszolgáltatók, ha azok teljesítik a fent meghatározott három kivétel feltételeit: a) teljesítik más jogszabályok követelményeit, b) tisztességes gyakorlatok, és c) biztonsági szűk-keresztmetszet kezeléshez kapcsolódó megoldások). A forgalomszabályozási intézkedésnek a kivételek esetében is szükségesnek kell lennie az adott cél eléréséhez, és csak az annak eléréséhez „szükséges időtartamra” alkalmazható.

SPECIÁLIS SZOLGÁLTATÁSOK

Melyek a speciális szolgáltatások, és mi a jelentőségük a rendelet szempontjából?

A BEREC a „speciális szolgáltatások” kifejezést a rendeletben szereplő következő fogalom rövidített változataként használja: *„az internet-hozzáférési szolgáltatásoktól eltérő, bizonyos tartalomra, alkalmazásokra vagy szolgáltatásokra, vagy ezek kombinációjára optimalizált szolgáltatások, amelyek esetében az optimalizáció szükséges ahhoz, hogy teljesüljenek a meghatározott minőségi szintet igénylő tartalomra, alkalmazásokra vagy szolgáltatásokra vonatkozó követelmények”.*

A BEREC Iránymutatásai példákat is bemutatnak arra vonatkozóan, hogy mi és milyen minőségi követelményekkel minősülhet olyan speciális szolgáltatásnak, mint pl. a VoLTE (kiváló minőségű hanghívás mobilhálózatokon) és a lineáris (élő) IPTV sugárzási szolgáltatások. További példa a valós időben nyújtott egészségügyi szolgáltatás (pl. távolról végzett műtét). A BEREC ezeket a szolgáltatásokat addig tekinti megengedhetőnek, amíg megfelelnek a rendelet (3. cikk (5) bekezdésében foglalt) szigorú követelményeinek.

Mit jelent a szükségesség követelménye, és hogyan fogják azt a hatóságok értékelni?

A rendelet értelmében a speciális szolgáltatások akkor megengedhetők, ha szükségesek a meghatározott minőségi szintre vonatkozó követelmények teljesüléséhez. A BEREC iránymutatásai azt ajánlják, hogy a „szükségességi követelmény” értékeléséhez a nemzeti szabályozó hatóságok először kérjenek információt a szolgáltatóktól a szolgáltatásokra vonatkozóan, és ezt követően ítélik meg, hogy teljesülnek-e a követelmények.

Az értékelés során a hatóságok szenteljnek fokozott figyelmet olyan műszaki paramétereknek, mint késleltetés, a késleltetésingadozás és a csomagvesztés. A hatóságok ezen műszaki paraméterek alapján értékelik, hogy az adott minőségi színvonal objektíven szükséges-e, és nem biztosítható-e az interneten keresztül. Ha ezek a feltételek nem teljesülnek, akkor a szolgáltatások nem megengedhetők. Ha a szolgáltató kiállja ezt a próbát, a hatóságnak az alábbiakban leírt „kapacitáskövetelményt” is meg kell vizsgálnia.

Mit jelent a kapacitáskövetelmény, és hogyan fogják a hatóságok értékelni?

A rendelet a speciális szolgáltatások nyújtásának második fő követelményeként azt határozza meg, hogy a hálózat kapacitása elegendő legyen ahhoz, hogy az internet-hozzáférési szolgáltatás minősége ne romoljon. A BEREC azt ajánlja a nemzeti szabályozási hatóságoknak, hogy a gyakorlat megítéléséhez kérjenek információt az internetszolgáltatóktól arra nézve, hogyan biztosítják a megfelelő kapacitást, és milyen körben kínálják az adott speciális szolgáltatást.

Az Iránymutatások azt is kifejtik, hogy a hatóságok az internet-hozzáférési szolgáltatáson végzett mérésekkel is meghatározhatják, rendelkezésre áll-e a megfelelő kapacitás. A hatóságok a minőségi vizsgálatokat elvégezhetik a speciális szolgáltatások esetén és azok nélkül, majd ennek alapján elemezhetik a minőség olyan mérőszámait, mint a késleltetés, a késleltetésingadozás és a csomagvesztés. Az elemzésnek lehetővé kell tennie a szabályozó hatóságok számára annak értékelését, hogy az adott speciális szolgáltatások nyújtása rontja-e az internet-hozzáférés általános minőségét.

ÁTLÁTHATÓSÁG

Milyen átláthatósági követelményeket vezet be a rendelet az internetszolgáltatókra nézve?

A rendelet előírja az internetszolgáltatók számára, hogy adatokat kell szolgáltatniuk internet-hozzáférési szolgáltatásaikról – pl. sebesség, adatkorlát, a szolgáltatásra alkalmazott esetleges forgalomszabályozási intézkedések –, továbbá ismertetniük kell, hogy a speciális szolgáltatások hatással lehetnek-e a nyújtott internet-hozzáférési szolgáltatásra, és ha igen, hogyan. Ezeket az információkat az internetszolgáltatók kötelesek belefoglalni szerződéseikbe, és közzé is kell tenniük őket (pl. marketinganyagaikban vagy webhelyükön).

Mit mondanak a BEREC iránymutatásai az átláthatósági követelményekkel kapcsolatban?

Az átláthatósági követelmények nem annyira a nemzeti szabályozó hatóságokra, mint inkább az internetszolgáltatókra vonatkoznak. A nemzeti szabályozó hatóságok kötelesek azonban gondoskodni arról, hogy az internetszolgáltatók betartsák az átláthatósági követelményeket. Az Iránymutatások ezért olyan helyes gyakorlatokat rögzítenek, amelyeket az internetszolgáltatóknak alkalmazniuk kell információik átláthatósága érdekében, pl. a

tájékoztatásnak könnyen hozzáférhetőnek, pontosnak, valós tartalmúnak, valamint más ajánlatokkal összehasonlíthatónak kell lennie.

Milyen információkat kell közzétenni a sebességgel kapcsolatban?

A rendelet előírja az internetszolgáltatók számára, hogy adjanak tájékoztatást a végfelhasználók által elvárható sebességről. A helyhez kötött szolgáltatások esetében ez a minimális, rendes körülmények között elérhető, maximális, és a hirdetésekben megadott sebességekre vonatkozik, mobil hálózatok esetében pedig a becsült maximális és a hirdetésekben megadott sebességekről kell tájékoztatást nyújtani.

A BEREC Iránymutatásai példákat sorolnak fel arra nézve, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok az egyes sebességek esetén milyen követelményeket állíthatnak fel, és milyen szempontokat figyelhetnek meg; ilyenek lehetnek például a következők:

- helyhez kötött szolgáltatások esetében a „maximális sebesség” az a sebesség, amelyet a végfelhasználó legalább az idő egy részében el tud érni (pl. legalább naponta egyszer);
- a „rendes körülmények között elérhető sebesség” helyhez kötött szolgáltatások esetén az a sebesség, amelyet a végfelhasználó az idő nagy részében elvárhat, és két szempont alapján értékelhető – ez maga a sebesség, és az, hogy adott időtartam alatt mennyi ideig érhető el.
- a „becsült maximális sebességet” mobil hálózatok esetében úgy kell elmagyarázni, hogy a végfelhasználó megérthesse, hogy különböző helyszíneken, valószerű használati körülmények között reálisan milyen maximális sebesség áll a rendelkezésére. Ennek egyik módja a lefedettségi térképek használata.

A HATÓSÁGOK FELADATAI

Hogyan fogják a hatóságok biztosítani az új szabályok teljes körű és szabályos alkalmazását?

A rendelet értelmében a nemzeti szabályozó hatóságoknak „szoroson nyomon kell követniük és biztosítaniuk kell” az új szabályok betartását, „és elő kell mozdítaniuk a megkülönböztetésmentes, a mindenkori technológiai fejlettségi szintnek megfelelő minőségben nyújtott internet-hozzáférési szolgáltatások folyamatos rendelkezésre állását”. A BEREC iránymutatásainak értelmében ez különböző feladatokat ró a nemzeti szabályozó hatóságokra:

- **Felügyelet.** Magában foglalja a különböző elemek figyelemmel kísérését; ilyenek például a szerződésekben szereplő feltételek, a tájékoztatás átláthatósága, kereskedelmi gyakorlatok (pl. a piacon elérhető nullás díjszabású ajánlatok), az internet-hozzáférési szolgáltatások forgalomszabályozási gyakorlatai, speciális szolgáltatások. A felügyeletnek a piac felmérésén, műszaki mérések elvégzésén, valamint különböző forrásokból (pl. internetszolgáltatók, végfelhasználók) származó információk begyűjtésén keresztül kell zajlania.
- **Végrehajtás.** Az Iránymutatások többféle beavatkozási lehetőséget rögzítenek a nemzeti szabályozó hatóságok számára. Megkövetelhető például az internetszolgáltatóktól, hogy kezeljék az internet-hozzáférési szolgáltatás

minőségének csökkenését, szüntessék vagy változtassák meg kifogásolható forgalomszabályozási gyakorlataikat, szüntessék meg a speciális szolgáltatásokat, hacsak nem bocsátanak rendelkezésre megfelelő kapacitást az internet-hozzáférési szolgáltatásokhoz, illetve jogsértés esetén bírság is kiszabható az internetszolgáltatókra.

- **Jelentéstétel.** A rendelet előírja a nemzeti szabályozó hatóságok számára, hogy évente nyújtsanak be jelentést az Európai Bizottságnak és a BEREC-nek a szabályok alkalmazásával kapcsolatos megfigyeléseikről. A BEREC iránymutatásai rögzítik, hogy mikor kell benyújtani ezt a jelentést, és mit kell tartalmaznia.